

Arrest

nr. 320 765 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 15 februari 2023 België binnen in het bezit van hun paspoort en verzoeken op 20 februari 2023 om internationale bescherming. Op 30 april 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 2 mei 2024 aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent geboren op (...) 1986 in Tucupita, in de staat Delta Amacuro, waar u woonde tot uw vertrek uit Venezuela. U woonde daar met uw partner P(...) L(...) L(...) D(...) C(...) (DVZ (...) & CGVS (...)) en uw zoon C(...) uit een ander huwelijk. U werkte sinds 2010 tot 5 december 2021 als burgerlijk ingenieur in Tucupita in het bedrijf R(...) van D(...) A(...) B(...) R(...), de echtgenoot van L(...) H(...), die sinds 2014 de gouverneur van de deelstaat Delta Amacuro was. Vanaf het vertrek van uw zoon C(...) naar Spanje, op 31 maart 2022, werkte u als zelfstandige ingenieur tot aan uw vertrek uit Venezuela.

U verklaarde dat u op 22 februari 2021 iets aan het eten was in een restaurant wanneer u werd meegenomen door vier politieagenten van de FAES (Fuerzas de Acciones Especiales de la Policía Nacional Bolivariana). Ze reden met u naar uw huis en zeiden u dat u hen 1000 dollar moest betalen, maar u zei dat u het geld niet had. Ze vroegen u uw auto aan hen te geven, maar u zei dat het een slechte auto was. Ze reden weg van uw huis en lieten u vrij nadat u had gezegd dat u geen crimineel was, maar samenwerkte met de echtgenoot van de gouverneur. Wanneer ze u vrijlieten, zeiden ze dat ze de volgende keer dat ze u zouden zien, uw kont zouden verbranden. Daarmee bedoelden ze dat ze u zouden doden. In maart 2021 ging uw zwangere partner L(...) op medische controle en bleek dat jullie verwachtte kindje, geen hartslag meer vertoonde.

Kort na het incident in februari 2021 besloot u het te melden op uw werk. Uw baas, de echtgenoot van de gouverneur, zei echter dat persoonlijke problemen buiten het bedrijf gehouden moeten worden. In december 2021 besloot u ontslag te nemen omdat u niet meer wilde voldoen aan de politieke verplichtingen die bij dat werk hoorden. U stelt dat u veel kennis had over illegale praktijken in verband met het werk van uw baas. Na uw ontslag begon u te vermoeden dat er een link was tussen de bedreiging door de FAES en de verslechterde relatie met uw voormalige baas, de echtgenoot van de gouverneur, omdat ze allebei met de staat gelieerd zijn.

Op 31 maart 2022 stuurde u uw zoon C(...) naar zijn moeder in Spanje omdat u bang was dat er iets met hem zou gebeuren en u hem niet zou kunnen beschermen. Na het vertrek van uw zoon, besloten jullie een nieuwe auto te kopen, waarna de FAES, die ondertussen DIE was geworden, u en uw gezin opnieuw benaderden. In december 2022 kwam de DIE naar uw bureaus die een bakkerij hadden om een brood te kopen, maar eigenlijk kwamen ze volgens u om u in het oog te houden. Uw vrouw was destijds zwanger. U besloot op 2 februari 2023 een klacht neer te leggen bij het openbaar ministerie. Op 7 en 10 februari 2023 ging u terug naar het openbaar ministerie om te horen wat er met de klacht zou gebeuren. U merkte echter dat er niets mee gedaan werd. U hebt daarop besloten het land te verlaten omdat u zich zeer onveilig voelde omdat u klacht had neergelegd tegen politieagenten en u zich zeer onveilig voelde.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Venezuela op 14 februari 2023 samen met uw partner P(...) L(...), L(...) D(...) C(...) (DVZ (...) & CGVS (...)). U kwam aan in België op 15 februari 2023 en diende hier op 20 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten, is uw moeder op 26 mei 2023 naar het openbaar ministerie gegaan om na te gaan wat er met die klacht werd gedaan. Ze kreeg te horen dat er geen resultaat van het onderzoek was. Op 9 februari 2024 werd u opgebeld door uw nicht, die nu in uw huis in Tucupita woont. Ze zei dat de politie was langsgesproken bij haar en dat ze zeiden dat ze weten dat u niet meer in het land woont en dat ze uw telefoonnummer willen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw paspoort, (2) uw identiteitskaart, (3) een kopie van een certificaat van uw universitaire studie, (4) kopieën van documenten in verband met uw werk bij R(...), (5) foto's van uw werk bij R(...), (6) een kopie van uittreksels uit het strafregister van u en uw partner P(...) L(...) L(...) D(...) C(...), (7) kopieën van documenten in verband met uw auto's, (8) kopieën van documenten in verband met uw huis, (9) een kopie van de klacht tegen de FAES, (10) een kopie van het negatief van de klacht, (11) een kopie van de aanvraag die uw moeder deed om meer informatie over de klacht te bekomen, (12) een WhatsApp-bericht van uw nicht in verband met het incident op 9 februari 2024, en (13) foto's van uw auto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen

vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u problemen met uw voormalige baas en vreest u gedood te worden door politieagenten van de FAES (nu DIE) (CGVS, p. 12-14). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Zo slaagt u er niet in geloofwaardige en aannemelijke verklaringen af te leggen in verband met de afpersing waarmee u werd geconfronteerd. U stelt dat de FAES u eerst om 1000 dollar vroegen en daarna om uw auto, maar dat u geen van beide gaf (CGVS, p. 12-13). Het is echter bijzonder onaannemelijk dat u hen die zaken kon weigeren zonder repercussies. U stelt nog dat ze van plan waren u te laten arresteren met drugs om u zo in de gevangenis te doen belanden (CGVS, p. 15). Toch lieten ze u zomaar gaan (CGVS, p. 15). Zodoende rijst de vraag om welke reden ze u hebben vrijgelaten zonder dat u hen iets moest geven. Op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) had u verklaard dat u hen had verteld dat u niemand was, dat u maar een ingenieur in dienst was (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS blijkt echter dat uw baas bij R(...), D(...) A(...) B(...) R(...), de echtgenoot van de gouverneur van Delta Amacuro (CGVS, p. 7) een aanzienlijke rol speelt in uw asielrelaas. Zo verklaart u dat de agenten van de FAES u vrijlieten nadat u hen had gezegd dat u voor de echtgenoot van de gouverneur werkte (CGVS, p. 12). Dit valt niet te rijmen met hetgeen u hierover bij de DVZ verklaarde. Door die tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop u ontkwam aan de afpersing, wordt de geloofwaardigheid ervan reeds op de helling gezet. Op het CGVS stelt u bovendien dat u een verband vermoedt tussen de afpersing vanwege de FAES en de verslechterende relatie met uw voormalige baas D(...) A(...) B(...) R(...) (CGVS, p. 7 en 16-17). Wanneer u wordt gevraagd om welke concrete redenen u dat vermoeden hebt, stelt u dat u veel kennis hebt over het bedrijf en dat uw ontslag bij het bedrijf allesbehalve positief was (CGVS, p. 14). Omwille van die verslechterde relatie met uw voormalige baas, vreest u eveneens problemen met hem (CGVS, p. 14). U vermoedt dat uw voormalige baas de FAES achter u aan zou kunnen sturen om u te bedreigen of u het zwijgen op te leggen, omdat u het politieke bewind van zijn echtgenote niet meer steunde door uw ontslag (CGVS, p. 16-17). Op de DVZ rept u echter met geen woord over dat vermoeden van een verband, noch over uw persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van uw voormalige baas, de echtgenoot van de gouverneur van Delta Amacuro, omwille van het feit dat u hem – en dus de politiek – de rug had toegekeerd (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Daarmee geconfronteerd, stelt u slechts dat het een kort interview was en dat u daar verklaarde dat u werd vrijgelaten na gezegd te hebben dat u werkte voor de echtgenoot van de gouverneur (CGVS, p. 20). Die verklaring staat echter niet in het verslag van uw verklaringen op de DVZ (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Het feit dat u pas opwerpt dat daar te hebben vermeld wanneer u wordt geconfronteerd met inconsistenties in uw asielrelaas en niet wanneer u de kans kreeg opmerkingen te maken over uw interview op de DVZ (CGVS, p. 3-4), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niets zei over het feit dat u uw voormalige baas vreesde omdat u door uw ontslag hem en de politiek de rug had toegekeerd, stelt u dat de voornaamste angst naar de FAES uitging (CGVS, p. 20). Gevraagd om welke reden u uw vrees voor vervolging ten opzichte van uw baas niet hebt vermeld, stelt u zelf dat de angst voor uw voormalige baas er is “omdat er mogelijk iets zou gebeuren” (CGVS, p. 20). Daarmee kan u echter niet overtuigen om welke reden u die – zij het hypothetische – vrees niet hebt vernoemd. Daarnaast is die uitklaring eveneens een treffende synthese van het hypothetische en vage karakter van de vrees voor vervolging die u koestert ten opzichte van uw voormalige baas. U stelt dat u veel kennis hebt over het bedrijf van de echtgenoot van de gouverneur (CGVS, p. 14). Die kennis gaat over illegale praktijken waar uw baas in betrokken was (CGVS, p. 17-18). Indien u met die informatie naar buiten zou komen, zou dat een corruptieschandaal blootleggen en zo de populariteit van de echtgenoot van de gouverneur schaden (CGVS, p. 18). Zodoende kan geconcludeerd worden dat u een belangrijk figuur was in het bedrijf R(...), met toegang tot gevoelige informatie (CGVS, p. 17-18). Wat uw persoonlijke vrees voor vervolging omwille van die gevoelige informatie betreft, rijst de vraag om welke reden uw voormalige baas niets tegen u heeft ondernomen in de periode na uw ontslag op 5 december 2021 en uw vertrek op 14 februari 2023 (CGVS, p. 8, 9 en 18), indien dat zijn bedoeling zou zijn. Daarnaast gevraagd stelt u dat u een laag profiel hield (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat u wel nog in Tucupita bleef wonen en u vervolging vreesde vanwege de staat, de echtgenoot van de gouverneur en de FAES of DIE, stelt u dat die vrees ten opzichte van de echtgenoot van de gouverneur louter hypothetisch is: “Wel dus alles wat we nu aan het vertellen zijn over die echtgenoot van de gouverneur is wat er zou kunnen geweest zijn. Ik denk dat het mogelijk geweest zou kunnen zijn. Alles wat er was gebeurd, werd gedaan door de FAES. Maar ik weet niet of ze gestuurd geweest zijn door de echtgenoot van de gouverneur,

dat kan ik niet bevestigen, maar dat zou een mogelijkheid kunnen zijn” (CGVS, p. 19). Een dergelijke louter hypothetische vrees voor vervolging, die u geenszins met concrete redenen of incidenten kan omkleden, kan allesbehalve aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofdte. Zodoende slaagt u er niet in te overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert ten opzichte van uw voormalige baas.

Wat de afpersing door de FAES betreft, los van enig verband met uw voormalige baas, rijst eveneens de vraag om welke reden die nooit verder iets tegen u hebben ondernomen, indien dat wel hun plan was. De FAES had u immers bij vrijlating in februari 2021 zelf gezegd dat ze u zouden vermoorden indien ze u nog eens zouden tegenkomen (CGVS, p. 15). Vanaf december 2022 kreeg u door dat u opnieuw in het oog werd gehouden door de FAES (nu DIE) (CGVS, p. 13). Indien de FAES u zouden viseren of willen afpersen, los van een eventuele link met uw voormalige werk bij R(...), kan verwacht worden dat zij tot concrete actie zouden overgaan, wanneer ze daar de kans toe hebben. Na het eerste incident in februari 2021 zijn er echter geen concrete incidenten of bedreigingen meer gebeurd tot aan uw vertrek uit Venezuela in februari 2023 (CGVS, p. 12-14). Dat mag toch sterk verbazen en ondergraft zodoende de ernst en geloofwaardigheid van de verklaarde vervolging die u vanwege de FAES vreest. Gevraagd om welke reden ze nooit zijn gekomen om u af te persen, mee te nemen of iets anders met u te doen, stelt u het antwoord niet te kennen (CGVS, p. 20). Het feit dat de FAES na uw vertrek, in februari 2024, wel naar uw huis kwamen om u te zoeken en rechtstreeks aan uw familieleden naar u te vragen (CGVS, p. 14), onderstreept de onaannemelijkheid van het feit dat ze dat twee jaar lang niet deden, wanneer u nog in Venezuela was tussen het eerste incident in februari 2021 en uw vertrek in februari 2023. Daarmee geconfronteerd, stelt u zelf ook verrast te zijn (CGVS, p. 20), waarmee u geen uitklaring kan bieden voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. De door u voorgelegde WhatsApp-berichten van uw nicht (zie administratief dossier, groene map, document 12), waarin ze u op de hoogte stelt van het incident op 9 februari 2024 (CGVS, p. 4, 14 en 21), betreffen persoonlijke berichten van een familielid. De authenticiteit van de inhoud van die berichten kan geenszins worden nagegaan, wat de objectieve bewijswaarde ervan ondermijnt. Zodoende kunnen die berichten geen ander licht werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De foto's in die berichten van uw nicht, kunnen evenmin uitsluitend geven over de omstandigheden waarin die werden genomen, wie de niet herkenbare persoon op die foto is, of wat de link met uw verklaarde asielrelaas precies is.

Verder besloot u in maart 2022 uw zoon C(...) naar Spanje te sturen omdat u vreesde voor uw eigen leven (CGVS, p. 19) en omdat u dacht dat ze u zouden gevangen nemen (CGVS, p. 19). Indien er iets met u zou gebeuren, zou uw zoon alleen in het land achterblijven (CGVS, p. 19). Vervolgens rijst de vraag om welke reden u zelf pas in februari 2023 hebt besloten het land te verlaten – nota bene twee jaar na het eerste incident en bijna een jaar nadat u de situatie als te gevaarlijk inschatte voor uw zoon. Daarnaar gevraagd, stelt u slechts dat u vertrok nadat u een klacht had neergelegd, er bleek dat er niets met die klacht gebeurde en u daarom tegenreacties vreesde (CGVS, p. 19). Daarmee kan u echter nog niet uitklaren om welke reden u nog maandenlang afwachtte om een klacht neer te leggen of het land te verlaten, als u tegelijkertijd vreesde voor uw eigen leven. De onaannemelijkheid van uw verklaringen ondergraft de geloofwaardigheid van de vervolging die u vanwege de FAES vreest.

Ook wat uw klacht tegen de FAES betreft, die uiteindelijk tot uw vertrek uit Venezuela heeft geleid (CGVS, p. 19), legt u ongeloofwaardige verklaringen af. Zo stelt u dat u na het incident in februari 2021 had besloten geen klacht neer te leggen uit angst, omdat de FAES een organisatie is die mensen vermoordt en u een tegenreactie vreesde (CGVS, p. 19). Zodoende rijst de vraag om welke reden u in februari 2023 wel besloot een klacht tegen die organisatie neer te leggen. Daarbij is het belangrijk in rekening te nemen dat u ondertussen ook vermoedde dat er een link was tussen uw problemen met de FAES en de verslechterde relatie met uw voormalige baas (CGVS, p. 17), die beide gelieerd waren aan de overheid, en dat u de politiek van uw voormalige baas en diens echtgenoot niet meer steunde door uw ontslag (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden u eerst geen klacht neerlegde en dan wel, rekening houdend met bovengenoemde zaken, stelt u dat uw vrouw zwanger was (CGVS, p. 19), wat nog niet kan uitklaren om welke reden u toch besloot klacht neer te leggen. Gevraagd of u door die klacht geen problemen vreesde met die organisatie die mensen vermoordt, stelt u dat die klacht het enige was wat jullie nog konden doen en dat jullie erna het land verlieten (CGVS, p. 20). Ook die uitklaring kan niet aannemelijk maken om welke reden u toch besloot klacht neer te leggen tegen een overheidsinstelling die u zou viseren, als u tegelijkertijd vreesde voor problemen door diezelfde overheidsinstelling. Bovendien bent u slechts op 14 februari 2023 vertrokken, terwijl u die klacht op 2 februari 2023 had neergelegd (CGVS, p. 9 en 13). Indien de FAES u zouden willen vervolgen omwille van het feit dat u die klacht tegen hen had neergelegd, hadden ze daar nog twaalf dagen de tijd voor. Gevraagd om welke reden ze in die periode niet zijn gekomen, stelt u het antwoord niet te kennen (CGVS, p. 20), wat de aannemelijkheid van uw verklaringen verder ondermijnt. De door u voorgelegde documenten in verband met uw klacht tegen de FAES (zie administratief dossier, groene map, documenten 9-11), kunnen bovenstaande ongeloofwaardigheid niet herstellen. Van die documenten legt u immers uitsluitend slecht leesbare kopieën neer, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Documenten kunnen uw verklaringen bovendien slechts ondersteunen wanneer die geloofwaardig worden bevonden, wat in deze niet

het geval is. Daarbij zijn dergelijke documenten opgesteld op basis van uw eigen verklaringen, waardoor zij objectieve bewijswaarde ontberen.

Ook de verklaringen van uw partner P(...) L(...) L(...) D(...) C(...) over de afpersing en bedreiging door de FAES, zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid van jullie beider asielrelaas verder wordt ondergraven. De vraag rijst immers om welke reden de FAES (nu DIE) nooit iets tegen uw partner L(...) hebben ondernomen in de periode na het incident in februari 2021 en voor jullie vertrek in februari 2023, om zo u af te persen of te vervolgen, zoals uw partner zelf verklaarde te vrezen (CGVS L(...), p. 10). Ze hadden daar immers twee jaar de tijd voor. Gevraagd om welke reden de FAES nooit iets tegen haar hebben ondernomen, stelde ze dat de rechtstreekse bedreigingen toen slechts op u waren gericht en dat zij niet veel naar buiten ging (CGVS L(...), p. 11). Geconfronteerd met het feit dat ze wel buitenshuis ging sporten vanaf maart 2021 (CGVS L(...), p. 6 en 11), stelt ze dat dat slechts 's ochtends vroeg was (CGVS L(...), p. 11). Geconfronteerd met het feit dat het over vervolging door de FAES gaat, speciale politie-eenheden, die haar ook thuis kunnen komen opzoeken, stelt uw partner dat ze dat zouden kunnen doen, maar dat ze eveneens pas kunnen binnen komen als ze worden binnengelaten of als ze een huiszoekingsbevel hebben (CGVS L(...), p. 11). Geconfronteerd met het feit dat ze had verklaard dat de FAES een organisatie is die mensen vermoordt zonder er de gevolgen van te kennen (CGVS L(...), p. 10) en gevraagd om welke reden de FAES zich zouden laten tegenhouden door (het gebrek aan) een huiszoekingsbevel, legt uw partner uit dat het makkelijker is iemand op straat te vatten en dat ze normaal niet binnen in de huizen gaan (CGVS L(...), p. 11). Geconfronteerd met het feit dat ze nog naar buiten ging, stelt ze dat dat gelukkig niet gebeurd is en dat ze niet op vaste dagen ging sporten, maar wel twee of drie keer per week (CGVS L(...), p. 12). Uw partner slaagt er met bovenstaande uitklaringen allerm minst in aannemelijk te maken om welke reden de FAES niets tegen haar ondernamen wanneer ze daar de kans toe hadden, indien dat hun intentie zou geweest zijn. Zodoende wordt ook haar vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES verder ondergraven. Ten slotte sprak uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over het feit dat u na uw vrijlating door de FAES in februari 2021 "bedreigingen [bleef] krijgen" (zie administratief dossier, groene map, CGVS Vragenlijst L(...), vraag 5). Op het CGVS rept uw partner echter met geen woord over verdere bedreigingen (CGVS L(...), p. 9-10) en stelde ze uitdrukkelijk dat er geen verdere bedreigingen kwamen voor jullie vertrek (CGVS L(...), p. 10). Ook u stelde op het CGVS uitdrukkelijk dat er geen verdere bedreigingen kwamen (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in haar asielrelaas, stelt uw partner niet meer te weten wat ze op de DVZ had verklaard en herhaalt ze in het kort haar problemen (CGVS L(...), p. 12). Daarmee kan ze de tegenstrijdigheid in haar asielrelaas echter niet wegnemen of verschonen, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen enkel verder op de helling zet. Kortom slaagt uw partner er niet in te overtuigen dat ze een persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES (nu DIE) zou dienen te koesteren in geval van terugkeer naar Venezuela, wat de geloofwaardigheid van jullie gezamenlijke asielrelaas verder ondermijnt.

Omwille van alle bovenstaande redenen kan er geen geloof worden gehecht aan de afpersing door, klacht tegen en problemen met de FAES, en een eventuele link met uw voormalige werk bij R(...), waardoor er in die context geen vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES (of DIE) kan worden aangenomen. Evenmin slaagt u erin te overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van uw voormalige baas en de echtgenoot van de gouverneur van Delta Amacuro zou dienen te koesteren omwille van uw ontslag.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) kunnen slechts uw identiteit, leeftijd en nationaliteit aantonen en die worden hier niet betwist door het CGVS. De kopieën van de documenten en foto's in verband met uw studie als ingenieur en werk bij R(...) (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-5), kunnen slechts aantonen dat u hebt gewerkt als ingenieur, wat evenmin wordt betwist. De foto's waarop de gouverneur van Delta Amacuro L(...) H(...) en haar echtgenoot, uw voormalige baas D(...) A(...) B(...) R(...), te zien zijn, zeggen niets over hun door u voorgehouden rol in uw asielrelaas en kunnen zodoende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. De kopieën van de uittreksels uit het strafregister van u en uw partner P(...) L(...) L(...) D(...) C(...) (zie administratief dossier, groene map, document 6) kunnen slechts aantonen dat jullie geen strafblad hadden, wat niet wordt betwist door het CGVS. De documenten en foto's in verband met uw auto's en huis (zie administratief dossier, groene map, documenten 7-8 en 13), kunnen slechts aantonen dat u auto's en een huis bezat, wat niet wordt betwist.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-

overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster – i.e. de partner van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent geboren op (...) 1997 in Tucupita, in de deelstaat Delta Amacuro, waar u woonde tot uw vertrek uit Venezuela. Eerst woonde u bij uw moeder, daarna, vanaf 2018, in het huis van uw partner R(...) S(...) C(...) E(...) (DVZ (...) & CGVS (...)). U werkte vanaf begin januari 2020 tot maart 2021 in een bank. U stopte met werken nadat u uw kind tijdens de zwangerschap verloor.

U verklaarde dat uw man op 22 februari 2021 werd ontvoerd door de FAES wanneer jullie iets aan het eten waren in een restaurant. Uw man werd een half uur later vrijgelaten en met de dood bedreigd. U leefde vervolgens met veel stress. Begin maart 2021 ging u op medische consultatie in verband met uw zwangerschap. U kreeg te horen dat uw kind geen hartslag meer vertoonde. U verklaart dat het kwam door de stress die u destijds kende.

Eind maart 2022 besloot uw partner dat zijn zoon C(...), uit een eerder huwelijk, het land moest verlaten omdat hij bang was dat de FAES C(...) zouden ontvoeren. Sindsdien waren jullie bang om het huis te verlaten. Eind oktober 2022 kochten jullie een nieuwe auto. Daarna begon de FAES opnieuw rond uw huis te komen. Uw burens zeiden dat de FAES in hun bakkerij was langsgekomen om jullie in de gaten te houden. U was destijds opnieuw zwanger en raakte weer gestresseerd. Jullie besloten een klacht in te dienen tegen de FAES. Op 7 februari beseften jullie dat er waarschijnlijk niets was gebeurd met uw klacht. Jullie besloten het land te verlaten.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Venezuela op 14 februari 2023 samen met R(...) S(...) C(...) E(...) (DVZ (...) & CGVS (...)). U kwam aan in België op 15 februari 2023 en diende hier op 20 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten ging de moeder van uw partner nog informatie vragen over jullie klacht tegen de FAES, maar ze kreeg geen duidelijk antwoord. In februari 2024 kregen jullie een bericht van een nicht van uw partner, die momenteel in uw huis in Tucupita woont. De FAES was langsgekomen in haar huis om naar het telefoonnummer van uw man te vragen.

Na aankomst België kreeg u op 25 juni 2023 een kind, R(...) P(...) L(...) (DVZ (...) & CGVS (...)).

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw paspoort, (2) uw identiteitskaart, (3) een kopie van een document in verband met uw zwangerschap bij aankomst in België, en (4) een kopie van de klacht van uw partner tegen de FAES.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u dat u zou worden gebruikt door de FAES (of DIE) om uw partner af te persen of te vervolgen (CGVS, p. 9-10). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

U baseert uw persoonlijke vrees voor vervolging uitsluitend op de het asielrelaas van uw partner R(...) S(...) C(...) E(...) (DVZ (...) & CGVS (...)), in verband met de afpersing en bedreiging door de FAES (CGVS, p. 9-10). Wat het verzoek om internationale bescherming van uw partner betreft, werd er overgegaan tot de weigering van de vluchtelingenstatus omwille van de ongeloofwaardige verklaringen die uw partner op het CGVS aflegde over zijn verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES, en wel om volgende redenen:

“(…)”

Gelet op bovenstaande redenen kan er evenmin worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES zou dienen te koesteren in de context van de bedreigingen die uw partner ten beurt vielen. Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES reeds sterk ondergraven. Ook de vrees in hoofde van uw kind R(...) P(...) L(...) (DVZ (...)) & CGVS (...)) baseert u louter op bovenstaande problemen (CGVS, p. 10-11), wat maakt dat er evenmin een gegronde vrees voor vervolging in diens hoofde kan worden aangenomen.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) kunnen slechts uw identiteit, nationaliteit en leeftijd aantonen en die worden niet betwist door het CGVS. Het document in verband met uw zwangerschap wanneer u reeds in België was (zie administratief dossier, groene map, document 3), heeft geen betrekking op uw persoonlijke vrees voor vervolging in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Wat de kopie van de klacht van uw partner tegen de FAES betreft (zie administratief dossier, groene map, document 4), wordt in de beslissing van uw partner C(...) besproken om welke reden die geen ander licht kan werpen op uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES (zie boven).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014

(GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 8 augustus 2023, beschikbaar op coi.focus.venezuela.situatieschets.20230808.0.pdf (cgrs.be) en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofdte van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij heeft middels haar nota van 2 juli 2024 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partijen hebben de Raad middels een schrijven ontvangen op 22 juli 2024 gemeld dat zij bezwaar maken tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Gelet op het bezwaar van de verzoekende partijen wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens zijn de verzoekende partijen van oordeel dat de adjunct-commissaris *in casu* een kennelijke beoordelingsfout begaat.

De verzoekende partijen geven een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Zij halen tevens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet aan en menen dat de adjunct-commissaris *in casu* heeft nagelaten om, rekening houdend met hun specifieke profiel, een grondige analyse uit te voeren van de relevante informatie die door hen werd voorgelegd.

Aangaande de gevraagde toekenning van de vluchtelingenstatus, voeren de verzoekende partijen aan dat verzoeker problemen kreeg met zijn voormalige baas bij R., waarna vervolgens de autoriteiten betrokken raakten, waardoor verzoeker door de Venezolaanse autoriteiten als een probleem wordt beschouwd en alle leden van het gezin vrees voor vervolging. Zij verwijzen naar algemene informatie aangaande de politieke situatie in Venezuela en stellen dat deze *“nog steeds catastrofaal”* is. De verzoekende partijen stellen dat *“alle bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk van aard bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht”*. Zij betogen dat hun vrees voor vervolging is ingegeven door hun, al dan niet toegeschreven, politieke opvattingen in de zin van artikel 48/3, lid 4, e) van de Vreemdelingenwet, namelijk die van politieke tegenstanders van het huidige regime in Venezuela en stellen dat er aldus een verband bestaat tussen de beschreven vervolgingsdaden en de reden van vervolging.

De verzoekende partijen betogen verder dat, waar de adjunct-commissaris van mening is dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun relaas, haar grieven niet draagkrachtig zijn en menen zij dat zij een oprechte inspanning hebben geleverd om hun asielaanvraag aannemelijk te maken. Zij stellen een coherent relaas afgelegd te hebben, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Indien er nog onduidelijkheden zijn, menen zij dat hen het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Aangaande de vermeende afpersing door de *Fuerzas de Acciones Especiales de la Policía Nacional Bolivariana* (hierna: de FAES), leggen de verzoekende partijen uit dat toen verzoeker weigerde in te gaan op de eisen van de FAES, zij hem bedreigden met de mededeling dat ze hem zouden aangeven als drugsdealer en hij in de gevangenis zou belanden. Zij stellen dat verzoekers verklaringen, waar hij eerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) stelde ingenieur te zijn en nadien bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) verklaarde dat hij voor de echtgenoot van de gouverneur werkte, elkaar aanvullen. De verzoekende partijen herhalen dat zij vermoeden dat er een verband bestaat tussen de afpersing door de FAES en de verslechtering van de relatie tussen verzoeker en zijn voormalige baas, aangezien verzoekers ontslag slecht verlopen was en hij een aanzienlijke kennis had van de illegale praktijken waar zijn baas bij betrokken was, en hij, als hij deze informatie openbaar maakte, *“een corruptieschandaal aan het licht zou brengen”*. Zij verwijzen naar verzoekers verklaringen hierover tijdens zijn persoonlijk onderhoud en hekelen dat de verwerende partij hem daarover niet uitvoerig heeft ondervraagd. Zij lichten verder toe dat verzoeker dit vermoeden niet vermeldde bij de DVZ omdat hij hiertoe geen gelegenheid heeft gehad vanwege *“de korte tijd die beschikbaar was tijdens het gesprek”*, maar hij wel melding maakte van de problemen die hij direct bij de FAES ondervond heeft. Verder zetten zij uiteen dat verzoeker niet rechtstreeks met zijn vervolgers sprak, maar hen wel kende, en zij langs zijn huis kwamen om hem te intimideren. Hoewel er kan worden toegegeven dat de banden tussen de inlichtingen-/veiligheidsdiensten en de gouverneur niet zeker zijn, zo stellen de verzoekende partijen, zijn de twee kwesties chronologisch en logisch gezien met elkaar verbonden, en is het disproportioneel om van verzoeker te vragen dit concreet te bewijzen.

Waar de adjunct-commissaris vaststelt dat verzoeker tussen zijn ontslag in december 2021 en zijn vertrek in februari 2023 geen problemen heeft ondervonden, stellen de verzoekende partijen dat verzoeker hiervoor een aantal verklaringen kon geven. Zo stuurde hij zijn zoon naar Spanje en hield hij zich zelf op de achtergrond. Zij stellen dat, pas toen wanneer verzoeker weer geld verdiende, zijn vervolgers moeten hebben vermoed dat hij informatie over illegale praktijken heeft verkocht. Verder wijzen zij erop dat de FAES na hun vertrek hun familieleden rechtstreeks hebben ondervraagd, en zijn zij van mening dat de klacht die door verzoeker vlak voor hun vertrek werd ingediend de vervolgers woedend had gemaakt. Zij verwijzen naar de berichten en foto's van verzoekers nicht, stellen dat deze documenten verzoekers verklaringen bevestigen en als *prima facie* bewijs moeten worden beschouwd. Zij lichten hierbij toe dat de foto's (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5) genomen werden door de partner van verzoekers nicht, en hierop vier mensen in uniform te zien zijn die het huis binnenkomen, wat volgens hen niet werd geanalyseerd door de adjunct-commissaris. Ze bekritiseren verder dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS geluidsopnamen wou laten horen, maar dat hem werd gezegd dat dit niet nodig was, *"[o]m vervolgens te oordelen dat dit bezoek niet geloofwaardig was, zonder rekening te houden met alle elementen die verzoeker naar voren heeft gebracht"*. Verder menen zij dat verzoeker zeer grondig en consistent was in zijn verklaringen met betrekking tot zijn klacht tegen de FAES en lichten zij toe dat verzoeker aanvankelijk geen klacht durfde in te dienen uit angst voor represailles, maar hij dit in februari 2023 wel aandurfde omdat hij bang was dat verzoekster opnieuw een miskraam zou krijgen. Zij lichten verder toe dat verzoeker alles in het werk wou stellen om bescherming van de overheid te krijgen *"voordat hij definitief alles achterliet wat hij wist"*, in de hoop dat het Openbaar Ministerie onafhankelijk zou zijn, reden waarom hij daar de klacht zou hebben ingediend en niet bij de politie. Waar de adjunct-commissaris stelt dat de FAES na het indienen van de klacht twaalf dagen de tijd hadden om verzoeker te vervolgen, voeren zij aan dat verzoeker bijzonder ijverig was in zijn inspanningen om te vertrekken en dat het moeilijk was voor de inlichtingendiensten om in zo'n korte tijd te handelen. Zij stellen dat verzoeker zelf geen lid is van de FAES, *"het derhalve ongepast is hem de schuld te geven van het gedrag van zijn vervolgens"* en dat verzoeker bovendien wilde weten of zijn klacht positief zou worden behandeld. Tevens wijzen zij erop documenten te hebben voorgelegd aangaande de klacht, die volgens hen door de adjunct-commissaris veel te streng beoordeeld werden. Ze zetten uiteen dat documenten altijd gekoppeld zijn aan de verklaringen van de asielzoeker en centraal staan in de beschermingsaanvraag. Zij wijzen erop dat de documenten digitaal volledig leesbaar zijn en voegen daarvan fotokopieën bij hun verzoekschrift (stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 6 en 7). De verzoekende partijen wijzen er nog op dat deze documenten verzegeld, genummerd, ondertekend en gedateerd zijn. De informatie in deze documenten bevestigt verzoekers verklaringen en *"de vermeende vrezes"*, aldus de verzoekende partijen.

Waar de adjunct-commissaris stelt dat verzoeksters verklaringen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas ondermijnen, stellen de verzoekende partijen dat de bedreigingen op dat moment verband hielden met verzoeker, maar verzoekster dezelfde voorzorgsmaatregelen nam. De vrezes en de risico's in verband met de FAES en de speciale politie-eenheden, golden ook voor verzoekster, zo stellen de verzoekende partijen. Zij wijzen er verder op dat verzoekster toen de problemen ontstonden zwanger was en zeer veel stress had. Deze gebeurtenissen zouden rechtstreeks verantwoordelijk zijn geweest voor haar miskraam. Met betrekking tot verzoeksters verklaringen bij de DVZ, waar zij stelde dat zij bedreigingen bleef ontvangen nadat de FAES verzoeker vrijliet, stelt zij zich niet meer te herinneren wat ze bij de DVZ heeft verteld en dat ze in de war kan zijn geweest. De verzoekende partijen stippen aan in december 2022 opnieuw bedreigd en geïntimideerd te zijn geweest en betogen dat verzoekster diep getraumatiseerd en zwanger was toen ze in Europa aankwam. Zij beweren dat er een *"Spaanse 'Catalaanse' tolk"* aanwezig was bij de DVZ en dat dit geleid kan hebben tot interpretatieverschillen.

Verder wijzen zij op de documenten die verzoeker heeft neergelegd, dewelke zijn verklaringen bevestigen. Aangaande de door verzoeker neergelegde foto's, lichten zij toe dat sommige foto's werden gepubliceerd op sociale netwerken, maar er ook privéfoto's waren die verzoeker had genomen in een bootje van zijn voormalige baas, waarbij ze op weg waren naar een huis dat hij voor zichzelf en zijn vrouw liet bouwen met machines en materialen die door de overheid waren geleverd in het kader van overheidsopdrachten, wat verzoekers verklaringen bevestigt.

Wat betreft de verzoekende partijen hun zoon, stellen zij dat zijn vrezes gekoppeld zijn aan die van zijn ouders. Tevens is dit een extra factor waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de kwetsbaarheid van het gezin aangezien dit het moeilijker maakt om voorzorgsmaatregelen te nemen of te vluchten in geval van gevaar in Venezuela, zo voeren de verzoekende partijen aan.

Verder voegen de verzoekende partijen toe dat hun vrees voor en het risico tegenover de autoriteiten is vergroot omwille van het feit dat zij naar het buitenland zijn gereisd, en verwijzen ze in dit kader naar de COI Focus *"Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie"* van 13 mei 2024. Zij stellen dat de autoriteiten verzoeker zullen isoleren, mishandelen en brutaal ondervragen om te weten te komen of hij een bedreiging voor hen vormt en welke stappen hij heeft ondernomen. In dit verband stellen de verzoekende

partijen een gegronde vrees voor vervolging te koesteren wegens hun behoren tot een bepaalde sociale groep, namelijk die van de “*returnees*”.

Vervolgens geven zij een theoretische toelichting aangaande het voordeel van de twijfel en menen zij dat hen dit dient te worden toegekend.

De verzoekende partijen gaan vervolgens in op de “*erbarmelijke socio-economische situatie*” in Venezuela, en verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Zij verwijzen naar algemene informatie van onder andere EASO, UNHCR en Human Rights Watch en menen dat de Venezolaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor deze crisis, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris beweert.

Ook aangaande de veiligheidssituatie in Venezuela verwijzen zij uitvoerig naar algemene informatie. De verzoekende partijen stellen dat hieruit blijkt dat er in Venezuela ernstige veiligheidsproblemen zijn en zij bij een terugkeer louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zouden lopen. Zij stellen dat alle elementen bevestigen dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig gekwalificeerd kan worden, zonder dat de overheid in staat is om effectieve bescherming te bieden en zij derhalve binnen de werkingssfeer van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet vallen.

In hoofddorde vragen de verzoekende partijen dat zij erkend worden als vluchteling, in ondergeschikte orde dat hen de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- stuk 5: uitwisselingen en foto's van verzoekers nicht;
- stuk 6: documenten met betrekking tot de klacht;
- stuk 7: follow-up van de klacht door verzoekers moeder.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen naar de COI Focus “*Venezuela – Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*” van 13 mei 2024, met vermelding van een consulteerbare weblink.

3.2.2. Op 25 november 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela en verwijst naar de COI Focus “*Venezuela: Situatieschets*” van 26 september 2024, met vermelding van een consulteerbare weblink, als bijkomende informatiebron.

3.2.3. Op 1 december 2024 leggen de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij een beëdigde vertaling van de documenten met betrekking tot de door verzoeker in Venezuela ingediende klacht voegen.

3.2.4. Ter terechtzitting op 2 december 2024 leggen de verzoekende partijen hun onder punt 3.2.3. vermelde aanvullende nota met stukken nogmaals neer.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissingen overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissingen wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts achten de verzoekende partijen de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch geven zij evenmin enige toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 1 van deze wet, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, door de bestreden beslissingen geschonden zou (kunnen) zijn. Ten overvloede kan hier aan worden toegevoegd dat uit wat hieronder volgt (zie *infra*, onder nr. 3.3.3.), blijkt dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissingen formeel heeft gemotiveerd en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is.

3.3.2.2. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen werden genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de afpersing door, klacht tegen en problemen met de FAES, en een eventuele link met zijn voormalige werk bij R., waardoor er in die context geen vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES kan worden aangenomen en hij evenmin kan overtuigen een gegronde vrees voor vervolging te hebben ten opzichte van zijn voormalige baas omwille van zijn ontslag, omdat (ii) de documenten die hij neerlegde bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (iv) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zij haar persoonlijke vrees voor vervolging uitsluitend baseert op het asielrelaas van haar partner, verzoeker *in casu*, in verband met de afpersing en bedreiging door de FAES, waaraan geen geloof wordt gehecht om redenen die in de eerste bestreden beslissing worden uiteengezet en integraal worden hernomen, waardoor evenmin kan aangenomen worden dat zij een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES koestert, omdat (ii) zij ook de vrees in hoofde van haar kind R.P.L. louter op dezelfde problemen baseert, waardoor evenmin een gegronde vrees voor vervolging in diens hoofde kan worden aangenomen, omdat (iii) de documenten die zij neerlegde deze vaststellingen niet kunnen ombuigen, omdat (iv) er niet gesteld kan worden dat de precaire

socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en zij evenmin aantoonde dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie waarbij zij niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (v) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Venezuela, omwille van problemen met de FAES en zijn voormalige werkgever. Op 22 februari 2021 zou verzoeker meegenomen zijn door vier politieagenten van de FAES die hem zeiden dat hij hen duizend dollar moest betalen. Toen verzoeker zei dat hij dit niet had, zouden zij hem gevraagd hebben zijn auto aan hen te geven, waarop verzoeker gezegd zou hebben dat het een slechte auto was. Toen verzoeker vervolgens gezegd zou hebben dat hij geen crimineel was, maar samenwerkte met de echtgenoot van de gouverneur, zouden de agenten van de FAES verzoeker vrijgelaten hebben, weliswaar met de waarschuwing dat als ze verzoeker een volgende keer zouden zien, ze hem zouden doden. Kort erna zou verzoeker dit gemeld hebben op zijn werk, waarop zijn baas gezegd zou hebben dat persoonlijke problemen buiten het werk gehouden moesten worden. In december 2021 besloot verzoeker ontslag te nemen omdat hij niet meer wilde voldoen aan de politieke verplichtingen die bij het werk hoorden. Verzoeker zou veel kennis hebben over illegale praktijken in verband met het werk van zijn baas en vermoedde dat er een link was tussen de bedreiging door de FAES en de verslechterende relatie met zijn baas. Op 31 maart 2022 zou verzoeker zijn zoon C. naar diens moeder in Spanje gestuurd hebben omdat hij bang geweest zou zijn dat er iets met hem zou gebeuren. In december 2022 zouden de FAES naar verzoekers bureaus gekomen zijn om hem in het oog te houden. Op 2 februari 2023 zou verzoeker besloten hebben een klacht tegen de FAES neer te leggen. Toen hij nadien merkte dat hier niets mee gedaan werd, zou hij samen met verzoekster het land op 14 februari 2023 verlaten hebben omdat hij zich onveilig voelde.

Verzoekster baseert haar asielrelaas op dezelfde feiten als verzoeker en vreest door de FAES te worden gebruikt om verzoeker af te persen of te vervolgen.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

De adjunct-commissaris wijst er vooreerst terecht op dat verzoeker er niet in slaagt geloofwaardige en aannemelijke verklaringen af te leggen aangaande de afpersing waarmee hij zou zijn geconfronteerd. Dit wordt in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

"(...) U stelt dat de FAES u eerst om 1000 dollar vroegen en daarna om uw auto, maar dat u geen van beide gaf (CGVS, p. 12-13). Het is echter bijzonder onaannemelijk dat u hen die zaken kon weigeren zonder repercussies. U stelt nog dat ze van plan waren u te laten arresteren met drugs om u zo in de gevangenis te doen belanden (CGVS, p. 15). Toch lieten ze u zomaar gaan (CGVS, p. 15). Zodoende rijst de vraag om welke reden ze u hebben vrijgelaten zonder dat u hen iets moest geven. Op de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) had u verklaard dat u hen had verteld dat u niemand was, dat u maar een ingenieur in dienst was (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS blijkt echter dat uw baas bij R(...), D(...), A(...), B(...), R(...), de echtgenoot van de gouverneur van Delta Amacuro (CGVS, p. 7) een aanzienlijke rol speelt in uw asielrelaas. Zo verklaart u dat de agenten van de FAES u vrijlieten nadat u hen had gezegd dat u voor de

echtgenoot van de gouverneur werkte (CGVS, p. 12). Dit valt niet te rijmen met hetgeen u hierover bij de DVZ verklaarde. Door die tegenstrijdige verklaringen over de manier waarop u ontkwam aan de afpersing, wordt de geloofwaardigheid ervan reeds op de helling gezet. Op het CGVS stelt u bovendien dat u een verband vermoedt tussen de afpersing vanwege de FAES en de verslechterende relatie met uw voormalige baas D(...) A(...) B(...) R(...) (CGVS, p. 7 en 16-17). Wanneer u wordt gevraagd om welke concrete redenen u dat vermoeden hebt, stelt u dat u veel kennis hebt over het bedrijf en dat uw ontslag bij het bedrijf allesbehalve positief was (CGVS, p. 14). Omwille van die verslechterde relatie met uw voormalige baas, vreest u eveneens problemen met hem (CGVS, p. 14). U vermoedt dat uw voormalige baas de FAES achter u aan zou kunnen sturen om u te bedreigen of u het zwijgen op te leggen, omdat u het politieke bewind van zijn echtgenote niet meer steunde door uw ontslag (CGVS, p. 16-17). Op de DVZ rept u echter met geen woord over dat vermoeden van een verband, noch over uw persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van uw voormalige baas, de echtgenoot van de gouverneur van Delta Amacuro, omwille van het feit dat u hem – en dus de politiek – de rug had toegekeerd (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Daarmee geconfronteerd, stelt u slechts dat het een kort interview was en dat u daar verklaarde dat u werd vrijgelaten na gezegd te hebben dat u werkte voor de echtgenoot van de gouverneur (CGVS, p. 20). (...) Geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ niets zei over het feit dat u uw voormalige baas vreesde omdat u door uw ontslag hem en de politiek de rug had toegekeerd, stelt u dat de voornaamste angst naar de FAES uitging (CGVS, p. 20). Gevraagd om welke reden u uw vrees voor vervolging ten opzichte van uw baas niet hebt vermeld, stelt u zelf dat de angst voor uw voormalige baas er is “omdat er mogelijk iets zou gebeuren” (CGVS, p. 20). Daarmee kan u echter niet overtuigen om welke reden u die – zij het hypothetische – vrees niet hebt vernoemd. Daarnaast is die uitklaring eveneens een treffende synthese van het hypothetische en vage karakter van de vrees voor vervolging die u koestert ten opzichte van uw voormalige baas. U stelt dat u veel kennis hebt over het bedrijf van de echtgenoot van de gouverneur (CGVS, p. 14). Die kennis gaat over illegale praktijken waar uw baas in betrokken was (CGVS, p. 17-18). Indien u met die informatie naar buiten zou komen, zou dat een corruptieschandaal blootleggen en zo de populariteit van de echtgenoot van de gouverneur schaden (CGVS, p. 18). Zodoende kan geconcludeerd worden dat u een belangrijk figuur was in het bedrijf R(...), met toegang tot gevoelige informatie (CGVS, p. 17-18). Wat uw persoonlijke vrees voor vervolging omwille van die gevoelige informatie betreft, rijst de vraag om welke reden uw voormalige baas niets tegen u heeft ondernomen in de periode na uw ontslag op 5 december 2021 en uw vertrek op 14 februari 2023 (CGVS, p. 8, 9 en 18), indien dat zijn bedoeling zou zijn. Daarnaast gevraagd stelt u dat u een laag profiel hield (CGVS, p. 18). Geconfronteerd met het feit dat u wel nog in Tucupita bleef wonen en u vervolging vreesde vanwege de staat, de echtgenoot van de gouverneur en de FAES of DIE, stelt u dat die vrees ten opzichte van de echtgenoot van de gouverneur louter hypothetisch is: “Wel dus alles wat we nu aan het vertellen zijn over die echtgenoot van de gouverneur is wat er zou kunnen geweest zijn. Ik denk dat het mogelijk geweest zou kunnen zijn. Alles wat er was gebeurd, werd gedaan door de FAES. Maar ik weet niet of ze gestuurd geweest zijn door de echtgenoot van de gouverneur, dat kan ik niet bevestigen, maar dat zou een mogelijkheid kunnen zijn” (CGVS, p. 19). Een dergelijke louter hypothetische vrees voor vervolging, die u geenszins met concrete redenen of incidenten kan omkleeden, kan allesbehalve aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Zodoende slaagt u er niet in te overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert ten opzichte van uw voormalige baas.”

De verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschrift aanvoeren dat, waar de adjunct-commissaris overweegt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker kon weigeren in te gaan op de eisen van de FAES zonder repercussies, zij herhalen dat zij verzoeker bedreigden met de mededeling dat ze hem zouden aangeven als drugsdealer en hem in de gevangenis zouden steken. De Raad wijst er in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker weigerde duizend dollar te geven aan de FAES en weigerde zijn auto af te staan en dat, zo inderdaad uit verzoekers notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat zij dreigden verzoeker in de gevangenis te steken, het niet aannemelijk is dat zij hem ondanks dit alles toch zomaar lieten gaan, zonder dat verzoeker hen iets gaf, en ze hem bovendien nadien ook niet meer persoonlijk lastigvielen. De Raad merkt in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij vrijgelaten werd omdat hij zei dat hij ‘niemand’ was en “*maar een ingenieur in dienst was*”, waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat hij werd vrijgelaten nadat hij zijn ontvoerders gezegd had dat hij samenwerkte met de echtgenoot van de gouverneur (administratief dossier (hierna: AD) verzoeker, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 15). Aldus blijkt dat verzoeker zichzelf fundamenteel tegengesproken heeft over de reden waarom hij uiteindelijk opnieuw zou zijn vrijgelaten door de FAES en zijn tegenstrijdige verklaringen dus geen loutere aanvullingen zijn op elkaar, zoals de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren. Daar het niet gaat om een loutere ommissie in zijn verklaringen bij de DVZ, kan het niet overtuigen dat verzoeker dit niet zou hebben kunnen uitleggen tijdens zijn interview bij de DVZ, zoals hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS liet optekenen (*Ibid.*, p. 3). Bovendien blijkt nadien tijdens verzoekers persoonlijk onderhoud op het CGVS dat de echtgenoot van de gouverneur en verzoekers functie binnen diens bedrijf wel degelijk een belangrijke rol spelen in zijn vluchtrelaas, aangezien verzoeker stelt te vermoeden dat er een verband is tussen de afpersing door de FAES en de verslechterende relatie met zijn voormalige baas, voor wie hij eveneens een vrees blijkt te koesteren, waardoor er van verzoeker verwacht kan worden dat hij dit

vermeld zou hebben tijdens zijn interview bij de DVZ, *quod non*. Ter verklaring waarom hij dit niet vermeldde tijdens zijn interview bij de DVZ, betogen de verzoekende partijen dat verzoeker hiertoe niet de gelegenheid heeft gehad “*vanwege de korte tijd die beschikbaar was tijdens het gesprek*”. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt echter dat verzoeker aan het begin van dit onderhoud verklaarde dat hij bij de DVZ de voornaamste elementen van zijn relaas had kunnen vermelden, doch een deel niet heeft kunnen uitleggen (*Ibid.*, p. 3). Wanneer hem werd gevraagd of hij heel kort kan toelichten over welk deel het gaat, verwees verzoeker naar de kidnapping en naar het feit dat hij zou zijn vrijgelaten omdat hij voor de echtgenoot van de gouverneur werkte, doch maakte hij geen melding van enige vrees voor zijn voormalige werkgever, noch van een vermeend verband tussen de problemen met zijn werkgever en die met de FAES (*Ibid.*). Waar zij nog aanvoeren dat de twee kwesties “*chronologisch en logisch gezien*” met elkaar verbonden zijn en het disproportioneel is om van verzoeker te vragen dit verband concreet te bewijzen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet verweten wordt dat hij een eventuele link tussen zijn vermeende problemen met de FAES en zijn voormalige werkgever niet bewijst, doch wel dat hij hier bij de DVZ geen enkele melding van heeft gemaakt, niettegenstaande het een centraal element in zijn relaas betreft. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker hier ook op het CGVS niet spontaan melding van heeft gemaakt, maar wel pas nadat hij door de *protection officer* werd gevraagd of hij het idee heeft dat er een link is tussen zijn problemen met de FAES en zijn voormalige werkgever en of er concrete redenen zijn om dat te denken (*Ibid.*, p. 14). Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift herhalen dat verzoeker over gevoelige informatie beschikte die de populariteit van zijn voormalige baas en diens echtgenote, de gouverneur van Delta Amacuro, zou schaden indien ze openbaar zou worden gemaakt en dat zijn ontslag zeer slecht was verlopen, blijven zij in gebreke te verklaren waarom verzoekers voormalige baas dan niets tegen hem ondernomen heeft in de periode tussen zijn ontslag op 5 december 2021 en zijn vertrek uit Venezuela op 14 februari 2023, wat nochtans zou kunnen worden verwacht gezien verzoeker zijn voormalige werkgever stelt te vrezen net omwille van de kennis die hij heeft van diens illegale praktijken en de manier waarop hij diens bedrijf verliet.

De adjunct-commissaris kan voorts worden bijgetreden waar ze in de eerste bestreden beslissing als volgt motiveert:

“Wat de afpersing door de FAES betreft, los van enig verband met uw voormalige baas, rijst eveneens de vraag om welke reden die nooit verder iets tegen u hebben ondernomen, indien dat wel hun plan was. De FAES had u immers bij vrijlating in februari 2021 zelf gezegd dat ze u zouden vermoorden indien ze u nog eens zouden tegenkomen (CGVS, p. 15). Vanaf december 2022 kreeg u door dat u opnieuw in het oog werd gehouden door de FAES (nu DIE) (CGVS, p. 13). Indien de FAES u zouden viseren of willen afpersen, los van een eventuele link met uw voormalige werk bij R(...), kan verwacht worden dat zij tot concrete actie zouden overgaan, wanneer ze daar de kans toe hebben. Na het eerste incident in februari 2021 zijn er echter geen concrete incidenten of bedreigingen meer gebeurd tot aan uw vertrek uit Venezuela in februari 2023 (CGVS, p. 12-14). Dat mag toch sterk verbazen en ondergraaft zodoende de ernst en geloofwaardigheid van de verklaarde vervolging die u vanwege de FAES vreest. Gevraagd om welke reden ze nooit zijn gekomen om u af te persen, mee te nemen of iets anders met u te doen, stelt u het antwoord niet te kennen (CGVS, p. 20). Het feit dat de FAES na uw vertrek, in februari 2024, wel naar uw huis kwamen om u te zoeken en rechtstreeks aan uw familieleden naar u te vragen (CGVS, p. 14), onderstreept de onaannemelijkheid van het feit dat ze dat twee jaar lang niet deden, wanneer u nog in Venezuela was tussen het eerste incident in februari 2021 en uw vertrek in februari 2023. Daarmee geconfronteerd, stelt u zelf ook verrast te zijn (CGVS, p. 20), waarmee u geen uitklaring kan bieden voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. De door u voorgelegde WhatsApp-berichten van uw nicht (zie administratief dossier, groene map, document 12), waarin ze u op de hoogte stelt van het incident op 9 februari 2024 (CGVS, p. 4, 14 en 21), betreffen persoonlijke berichten van een familielid. De authenticiteit van de inhoud van die berichten kan geenszins worden nagegaan, wat de objectieve bewijswaarde ervan ondermijnt. Zodoende kunnen die berichten geen ander licht werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De foto’s in die berichten van uw nicht, kunnen evenmin uitsluitend geven over de omstandigheden waarin die werden genomen, wie de niet herkenbare persoon op die foto is, of wat de link met uw verklaarde asielrelaas precies is.

Verder besloot u in maart 2022 uw zoon C(...) naar Spanje te sturen omdat u vreesde voor uw eigen leven (CGVS, p. 19) en omdat u dacht dat ze u zouden gevangen nemen (CGVS, p. 19). Indien er iets met u zou gebeuren, zou uw zoon alleen in het land achterblijven (CGVS, p. 19). Vervolgens rijst de vraag om welke reden u zelf pas in februari 2023 hebt besloten het land te verlaten – nota bene twee jaar na het eerste incident en bijna een jaar nadat u de situatie als te gevaarlijk inschatte voor uw zoon. Daarnaar gevraagd, stelt u slechts dat u vertrok nadat u een klacht had neergelegd, er bleek dat er niets met die klacht gebeurde en u daarom tegenreacties vreesde (CGVS, p. 19). Daarmee kan u echter nog niet uitklaren om welke reden u nog maandenlang afwachtte om een klacht neer te leggen of het land te verlaten, als u tegelijkertijd vreesde voor uw eigen leven. De onaannemelijkheid van uw verklaringen ondergraaft de geloofwaardigheid van de vervolging die u vanwege de FAES vreest.”

Door in hun verzoekschrift vooreerst te wijzen op de veiligheidsmaatregel die verzoeker nam door zijn zoon naar diens moeder in Spanje te sturen voor het geval er met verzoeker iets zou gebeuren, verklaren zij geenszins waarom verzoeker tussen de kidnapping in februari 2021 en zijn vertrek uit Venezuela in februari

2023 verder met rust gelaten werd door de FAES. Verder beperken zij zich tot loutere beweringen (*post factum*) waar zij stellen dat zij vanaf december 2022 opnieuw onder intensief toezicht van de FAES, die inmiddels de DIE zou zijn geworden, stonden omdat die het vermoeden hadden dat verzoeker informatie over de illegale praktijken van zijn voormalige baas had verkocht. Het houdt verder geen steek dat de FAES, die verzoeker eerder zouden hebben gekidnapt en rechtstreeks afgeperst, zich ertoe zouden beperken verzoeker en zijn gezin in de gaten te houden door bij de burens een brood te gaan kopen of af en toe voorbij hun huis te rijden, om vervolgens een jaar na hun vertrek alsnog naar hun huis te komen op zoek naar hen. De verzoekende partijen kunnen niet worden bijgetreden waar zij ter verklaring van het feit dat de FAES pas in februari 2024 naar hun huis kwamen, wanneer zij Venezuela reeds hadden verlaten, aanvoeren dat verzoeker een klacht had ingediend *“tegen een vertegenwoordiger van de staat”* en dit zijn vervolgers woedend moet hebben gemaakt. In dit kader merkt de Raad op dat verzoeker pas een klacht indiende in februari 2023, en de FAES dus tussen het eerste incident in februari 2021 en het indienen van de klacht twee jaar lang de tijd hadden om verdere stappen tegen hem te ondernemen, doch dit niet deden. Tevens rijst de vraag waarom de FAES, als deze klacht hun effectief woedend had gemaakt, zoals de verzoekende partijen veronderstellen, pas een jaar na het indienen van de klacht naar de verzoekende partijen hun huis kwamen. Bovendien stelde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf verrast te zijn door hun bezoek in februari 2024 aan zijn huis (AD verzoeker, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). In hun verzoekschrift wijzen de verzoekende partijen verder op de documenten die zij hebben voorgelegd, namelijk de berichten en de foto's van verzoekers nicht (AD verzoeker, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 12; stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 5), stellen zij dat deze documenten hun verklaringen bevestigen, en hekelen zij dat door de adjunct-commissaris niet werd geanalyseerd dat de mannen op de foto's in uniform zijn. De Raad dient echter in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat deze Whatsapp-berichten persoonlijke berichten zijn van een familielid, en de authenticiteit ervan op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De privéfoto's geven geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin ze werden genomen, en bieden bovendien geen garantie over de authenticiteit ervan, gelet op de mogelijke manipulatie en inscenering van locatie en omstandigheden. Dat hierop personen in uniform te zien zijn, doet hieraan geen afbreuk. Waar de verzoekende partijen hekelen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd gezegd dat het niet nodig was de geluidsopnamen waarover hij beschikte af te spelen, merkt de Raad op dat verzoeker wel werd gevraagd wat hierop te horen is en hij in de mogelijkheid was de inhoud van deze geluidsopnamen toe te lichten (AD verzoeker, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Bovendien geldt voor geluidsfragmenten, net zoals voor foto's, dat deze omwille van mogelijke manipulatie of inscenering geen objectieve bewijswaarde hebben.

Verder motiveert de adjunct-commissaris in de eerste bestreden beslissing terecht als volgt:

“Ook wat uw klacht tegen de FAES betreft, die uiteindelijk tot uw vertrek uit Venezuela heeft geleid (CGVS, p. 19), legt u ongeloofwaardige verklaringen af. Zo stelt u dat u na het incident in februari 2021 had besloten geen klacht neer te leggen uit angst, omdat de FAES een organisatie is die mensen vermoordt en u een tegenreactie vreesde (CGVS, p. 19). Zodoende rijst de vraag om welke reden u in februari 2023 wel besloot een klacht tegen die organisatie neer te leggen. Daarbij is het belangrijk in rekening te nemen dat u ondertussen ook vermoedde dat er een link was tussen uw problemen met de FAES en de verslechterde relatie met uw voormalige baas (CGVS, p. 17), die beide gelieerd waren aan de overheid, en dat u de politiek van uw voormalige baas en diens echtgenoot niet meer steunde door uw ontslag (CGVS, p. 16). Gevraagd om welke reden u eerst geen klacht neerlegde en dan wel, rekening houdend met bovengenoemde zaken, stelt u dat uw vrouw zwanger was (CGVS, p. 19), wat nog niet kan uitklaren om welke reden u toch besloot klacht neer te leggen. Gevraagd of u door die klacht geen problemen vreesde met die organisatie die mensen vermoordt, stelt u dat die klacht het enige was wat jullie nog konden doen en dat jullie erna het land verlieten (CGVS, p. 20). Ook die uitklaring kan niet aannemelijk maken om welke reden u toch besloot klacht neer te leggen tegen een overheidsinstelling die u zou viseren, als u tegelijkertijd vreesde voor problemen door diezelfde overheidsinstelling. Bovendien bent u slechts op 14 februari 2023 vertrokken, terwijl u die klacht op 2 februari 2023 had neergelegd (CGVS, p. 9 en 13). Indien de FAES u zouden willen vervolgen omwille van het feit dat u die klacht tegen hen had neergelegd, hadden ze daar nog twaalf dagen de tijd voor. Gevraagd om welke reden ze in die periode niet zijn gekomen, stelt u het antwoord niet te kennen (CGVS, p. 20), wat de aannemelijkheid van uw verklaringen verder ondermijnt. De door u voorgelegde documenten in verband met uw klacht tegen de FAES (zie administratief dossier, groene map, documenten 9-11), kunnen bovenstaande ongeloofwaardigheid niet herstellen. Van die documenten legt u immers uitsluitend (...) kopieën neer, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. (...) Daarbij zijn dergelijke documenten opgesteld op basis van uw eigen verklaringen, waardoor zij objectieve bewijswaarde ontberen.”

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift herhalen dat verzoeker aanvankelijk geen klacht indiende uit vrees voor represailles, maar hij dit in februari 2023 toch durfde omdat hij bang was dat verzoekster opnieuw een miskraam zou krijgen vanwege de intimidatie door de inlichtingendiensten, en waar zij erop wijzen dat de klacht niet bij de politie werd ingediend maar bij het Openbaar Ministerie, in de hoop dat dit onafhankelijk zou zijn, verklaren zij niet waarom zij alsnog besloten het risico op represailles, dat hen er initieel van zou hebben weerhouden klacht in te dienen, alsnog te lopen, temeer zij pas twaalf dagen na het

indienen van de klacht zijn vertrokken. Ter verschoning hiervan wijzen zij erop dat het tijd kostte hun vertrek te regelen en dat verzoeker bovendien wilde weten *“of zijn klacht positief zou worden behandeld”*. Echter maken zij niet duidelijk waarom zij niet voor het indienen van de klacht hun vertrek hadden voorbereid, zodat zij nadien meteen naar een andere plek konden vertrekken. De Raad merkt bovendien op dat verzoekster bij de DVZ het volgende liet optekenen: *“Toen we wisten dat we naar België kwamen hebben we dit [i.e. een klacht indienen] wel gedaan voor een antecedent te hebben”* (AD verzoekster, stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5). Deze verklaring van verzoekster spreekt tegen dat de verzoekende partijen de klacht indienden met het oog op overheidsbescherming en wijst er in tegendeel op dat zij er louter op uit waren documenten te verkrijgen die zij vervolgens zouden kunnen voorleggen in het kader van een beschermingsaanvraag in België. De verzoekende partijen blijven verder in gebreke *in concreto* toe te lichten waarom het voor de inlichtingendiensten moeilijk was om te handelen binnen de twaalf dagen, temeer de inlichtingendiensten hen reeds in het oog hielden (AD verzoeker, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9; AD verzoekster, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Waar zij nog betogen dat verzoeker zelf geen lid is van de FAES en dat *“het derhalve ongepast is hem de schuld te geven van het gedrag van zijn vervolgers”*, slagen zij er evenmin in bovenstaande motieven van de eerste bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Door in hun verzoekschrift louter te wijzen op de documenten die zij hebben neergelegd aangaande deze klacht (AD verzoeker, stuk 5, ‘Documenten’, nrs. 9-11; AD verzoekster, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 4), en deze opnieuw te voegen bij hun verzoekschrift en aanvullende nota’s (stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 6 en 7; aanvullende nota verzoekende partijen neergelegd op 1 december 2024; aanvullende nota verzoekende partijen neergelegd ter terechtzitting), kunnen zij de pertinente vaststellingen van de adjunct-commissaris, namelijk dat dit louter kopieën zijn waarvan de objectieve bewijswaarde niet kan worden nagegaan en dat zij louter gebaseerd zijn op hun eigen verklaringen, niet ombuigen. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partijen een klacht hebben ingediend tegen agenten van de FAES, thans de DIE, en dat verzoekers moeder na hun vertrek geïnformeerd heeft naar de stand van het onderzoek, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten waarvan aangifte werd gedaan. Dat deze stukken vertaald zijn en hieruit blijkt dat zij leesbaar zijn, zoals de verzoekende partijen aanvoeren in hun aanvullende nota neergelegd op 1 december 2024, doet hieraan geen afbreuk. Ook waar zij er in hun verzoekschrift nog op wijzen dat deze documenten verzegeld, genummerd, ondertekend en gedateerd zijn, kunnen zij geen afbreuk doen aan bovenstaande analyse.

Voorts treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij in de eerste bestreden beslissing vaststelt dat de verklaringen van verzoekster de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partijen verder ondermijnen. Zij motiveert dienaangaande terecht als volgt:

“Ook de verklaringen van uw partner P(...) L(...) L(...) D(...) C(...) over de afpersing en bedreiging door de FAES, zorgen ervoor dat de geloofwaardigheid van jullie beider asielrelaas verder wordt ondergraven. De vraag rijst immers om welke reden de FAES (nu DIE) nooit iets tegen uw partner L(...) hebben ondernomen in de periode na het incident in februari 2021 en voor jullie vertrek in februari 2023, om zo u af te persen of te vervolgen, zoals uw partner zelf verklaarde te vrezen (CGVS L(...), p. 10). Ze hadden daar immers twee jaar de tijd voor. Gevraagd om welke reden de FAES nooit iets tegen haar hebben ondernomen, stelde ze dat de rechtstreekse bedreigingen toen slechts op u waren gericht en dat zij niet veel naar buiten ging (CGVS L(...), p. 11). Geconfronteerd met het feit dat ze wel buitenshuis ging sporten vanaf maart 2021 (CGVS L(...), p. 6 en 11), stelt ze dat dat slechts ’s ochtends vroeg was (CGVS L(...), p. 11). Geconfronteerd met het feit dat het over vervolging door de FAES gaat, speciale politie-eenheden, die haar ook thuis kunnen komen opzoeken, stelt uw partner dat ze dat zouden kunnen doen, maar dat ze eveneens pas kunnen binnen komen als ze worden binnengelaten of als ze een huiszoekingsbevel hebben (CGVS L(...), p. 11). Geconfronteerd met het feit dat ze had verklaard dat de FAES een organisatie is die mensen vermoordt zonder er de gevolgen van te kennen (CGVS L(...), p. 10) en gevraagd om welke reden de FAES zich zouden laten tegenhouden door (het gebrek aan) een huiszoekingsbevel, legt uw partner uit dat het makkelijker is iemand op straat te vatten en dat ze normaal niet binnen in de huizen gaan (CGVS L(...), p. 11). Geconfronteerd met het feit dat ze nog naar buiten ging, stelt ze dat dat gelukkig niet gebeurd is en dat ze niet op vaste dagen ging sporten, maar wel twee of drie keer per week (CGVS L(...), p. 12). Uw partner slaagt er met bovenstaande uitklaringen allerm minst in aannemelijk te maken om welke reden de FAES niets tegen haar ondernamen wanneer ze daar de kans toe hadden, indien dat hun intentie zou geweest zijn. Zodoende wordt ook haar vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES verder ondergraven. Ten slotte sprak uw partner op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over het feit dat u na uw vrijlating door de FAES in februari 2021 “bedreigingen [bleef] krijgen” (zie administratief dossier, groene map, CGVS Vragenlijst L(...), vraag 5). Op het CGVS repte uw partner echter met geen woord over verdere bedreigingen (CGVS L(...), p. 9-10) en stelde ze uitdrukkelijk dat er geen verdere bedreigingen kwamen voor jullie vertrek (CGVS L(...), p. 10). Ook u stelde op het CGVS uitdrukkelijk dat er geen verdere bedreigingen kwamen (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in haar asielrelaas, stelt uw partner niet meer te weten wat ze op de DVZ had verklaard en herhaalt ze in het kort haar problemen (CGVS L(...), p. 12). Daarmee kan ze de tegenstrijdigheid in haar

asielrelaas echter niet wegnemen of verschonen, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen enkel verder op de helling zet. Kortom slaagt uw partner er niet in te overtuigen dat ze een persoonlijke vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES (nu DIE) zou dienen te koesteren in geval van terugkeer naar Venezuela, wat de geloofwaardigheid van jullie gezamenlijke asielrelaas verder ondermijnt.”

De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat de verzoekende partijen er niet in slagen te verklaren waarom de FAES niets tegen verzoekster ondernamen wanneer ze daar de kans toe hadden. In voorliggend verzoekschrift beperken de verzoekende partijen zich ertoe te herhalen dat de bedreigingen verband hielden met verzoeker, maar verzoekster dezelfde voorzorgsmaatregelen nam als verzoeker en dat *“de vrezen en de risico’s in verband met de FAES en de speciale politie-eenheden, die de woning konden binnendringen zonder dat iemand iets kon doen”* ook voor verzoekster golden. Door dit louter te herhalen slagen zij er niet in aan de hand van concrete elementen en argumenten te verduidelijken waarom de FAES niets tegen verzoekster ondernamen, daar uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster geregeld naar buiten ging en de FAES haar ook thuis konden opzoeken (AD verzoekster, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 - 12).

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat verzoekster, op de vraag of ze zich nog steeds bedreigd voelde antwoordde dat dit het geval was, omdat ze zich op de dag van het interview bij de DVZ nog steeds bedreigd voelde, wijst de Raad erop dat verzoekster deze vraag bij de DVZ niet werd gesteld (AD verzoekster, stuk 7, vragenlijst). Evenwel verklaarde verzoekster tijdens dit interview, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen terecht werd vastgesteld, dat verzoeker bedreigingen bleef krijgen, terwijl zowel verzoeker als verzoekster tijdens hun persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk stelden dat verzoeker na het incident met de FAES in februari 2021 geen bedreigingen meer kreeg (AD verzoekster, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14; AD verzoekster, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, 9-10). De verzoekende partijen voegen toe dat er een Spaans-Catalaanse tolk aanwezig was bij verzoeksters interview op de DVZ, wat kan hebben geleid tot verschillen in interpretatie. De Raad merkt in dit kader op dat verzoeksters vragenlijst bij de DVZ aan haar werd voorgelezen en door haar voor akkoord werd ondertekend (AD verzoekster, stuk 7, vragenlijst DVZ). Waar zij verder herhalen dat verzoekster zich niet herinnert wat ze bij de DVZ heeft verteld en opmerkt dat ze diep getraumatiseerd was bij haar aankomst in Europa, stelt de Raad vast dat uit de stukken in het administratief dossier evenwel niet kan blijken dat verzoekster door deze vermeende traumatische ervaringen verhinderd werd om volwaardige verklaringen af te leggen en haar relaas uiteen te zetten. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. De verzoekende partijen blijken evenmin documenten te hebben neergelegd ter staving van hun bewering dat de door hen aangehaalde gebeurtenissen rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor het miskraam dat verzoekster zou hebben gehad. Waar de verzoekende partijen toevoegen dat verzoekster in Venezuela nooit werd opgevolgd tijdens haar volgende zwangerschap en zij in voortdurende angst leeft vanwege deze gebeurtenissen, dient te worden vastgesteld dat haar kind inmiddels in België werd geboren en de vrees die zij zou koesteren voor de mogelijke impact van een trauma op haar ongeborn kind thans niet meer actueel is.

In de eerste bestreden beslissing motiveert de adjunct-commissaris aangaande de door verzoeker neergelegde documenten die hoger nog niet werden besproken op goede gronden als volgt:

“De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) kunnen slechts uw identiteit, leeftijd en nationaliteit aantonen en die worden hier niet betwist door het CGVS. De kopieën van de documenten en foto’s in verband met uw studie als ingenieur en werk bij R(...) (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-5), kunnen slechts aantonen dat u hebt gewerkt als ingenieur, wat evenmin wordt betwist. De foto’s waarop de gouverneur van Delta Amacuro L(...) H(...) en haar echtgenoot, uw voormalige baas D(...) A(...) B(...) R(...), te zien zijn, zeggen niets over hun door u voorgehouden rol in uw asielrelaas en kunnen zodoende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. De kopieën van de uittreksels uit het strafregister van u en uw partner P(...) L(...) L(...) D(...) C(...) (zie administratief dossier, groene map, document 6) kunnen slechts aantonen dat jullie geen strafblad hadden, wat niet wordt betwist door het CGVS. De documenten en foto’s in verband met uw auto’s en huis (zie administratief dossier, groene map, documenten 7-8 en 13), kunnen slechts aantonen dat u auto’s en een huis bezat, wat niet wordt betwist.”

Deze motieven zijn pertinent en terecht en vinden steun in verzoekers administratief dossier. Verzoeker wijst in het verzoekschrift op de foto’s die hij heeft neergelegd waarop de gouverneur en haar echtgenoot staan. Hij licht toe dat sommige van deze foto’s werden gepubliceerd op sociale netwerken, maar er ook privéfoto’s zijn die verzoeker had genomen in een bootje van zijn voormalige baas, wanneer zij op weg waren naar een huis dat zijn voormalige baas voor zichzelf en zijn vrouw liet bouwen met machines en materialen die door de overheid waren geleverd in het kader van overheidsopdrachten en dat dit bijgevolg zijn verklaringen bevestigt. Dit zijn echter blote beweringen, die verzoeker niet verder staft. Bovendien dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat deze foto’s niets zeggen over verzoekers rol in zijn

asielrelaas. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen bovenstaande analyse bijgevolg niet wijzigen.

In de tweede bestreden beslissing motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden als volgt:

“De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) kunnen slechts uw identiteit, nationaliteit en leeftijd aantonen en die worden niet betwist door het CGVS. Het document in verband met uw zwangerschap wanneer u reeds in België was (zie administratief dossier, groene map, document 3), heeft geen betrekking op uw persoonlijke vrees voor vervolging in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Wat de kopie van de klacht van uw partner tegen de FAES betreft (zie administratief dossier, groene map, document 4), wordt in de beslissing van uw partner C(...) besproken om welke reden die geen ander licht kan werpen op uw verklaarde vrees voor vervolging ten opzichte van de FAES (zie boven).”

Deze motieven vinden steun in verzoeksters administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts voeren de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aan dat het feit dat zij naar Europa zijn gereisd hun vrees voor en hun risico tegenover de autoriteiten heeft vergroot. Zij verwijzen naar de COI Focus *“Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie”* van 13 mei 2024 en voeren aan dat zij in geval van terugkeer het risico lopen *“om (opnieuw) slachtoffer te worden van mishandeling, afpersing en daden en bedreigingen van geweld, zonder dat zij zich effectief kunnen beroepen op de bescherming van de Staat, omwille van het onveranderlijk kenmerk dat zij in het buitenland heeft verbleven en dat ze daarom waarschijnlijk problemen zal veroorzaken voor de autoriteiten”*. De Raad betwist niet dat uit deze informatie blijkt dat de verzoekende partijen bij een terugkeer mogelijk onderworpen zullen worden aan een uitgebreide controle, maar stelt dat uit deze informatie verder blijkt dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Verder verwijzen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift naar algemene informatie over de situatie van politieke tegenstanders in Venezuela en stellen zij dat deze nog steeds catastrofaal is. Deze algemene informatie is in het licht van de vaststelling dat de verzoekende partijen de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk maken, niet dienstig.

De verzoekende partijen betogen voorts nog dat *“alle bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk van aard bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht”*. De Raad stelt echter vast dat, aangezien de verzoekende partijen hun beweerde vrees voor de FAES en verzoekers voormalige werkgever niet aannemelijk maken, de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van nationale bescherming zich *in casu* niet stelt.

Nog daargelaten dat, gelet op de hoger gedane vaststellingen, bezwaarlijk kan volgehouden worden dat de verzoekende partijen *“een coherent relaas afgelegde, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen”*, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de verzoekende partijen hun vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door de verzoekende partijen geenszins weerlegd of ontkracht.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

De vraag of de door de verzoekende partijen aangehaalde vrees voor vervolging al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In hoofde van het minderjarig kind van de verzoekende partijen, geboren in België, kan omwille van hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven evenmin enige vrees voor vervolging in voormelde zin worden aangenomen. Daar de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar Venezuela daadwerkelijk dreigen te worden vervolgd door de autoriteiten en/of verzoekers voormalige werkgever omwille van voorafgaande problemen, is de argumentatie in hun verzoekschrift dat hun kind een extra factor is waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de kwetsbaarheid van het gezin, aangezien dit het moeilijker maakt om voorzorgsmaatregelen te nemen of te vluchten in geval van gevaar, *in casu* niet dienstig.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.3.5.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst verlaten hebben en er thans niet meer naar willen terugkeren uit vrees voor de FAES en verzoekers voormalige werkgever.

In zoverre de verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Uit de beschikbare landeninformatie, noch uit de bestreden beslissingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen,

hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Het betoog van de verzoekende partijen in het verzoekschrift kan niet tot een andersluidende conclusie leiden.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 3.3.4. en stelt vast dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat de verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partijen om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua, Guárico, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te

maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt.

In casu blijkt dat de verzoekende partijen in de deelstaat Delta Amacuro woonden tot hun vertrek uit Venezuela (AD verzoeker, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10; AD verzoekster, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 10).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de deelstaat Delta Amacuro een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen informatie bij die tot een andersluidende conclusie kan leiden.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Delta Amacuro is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.5.4. De verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen hun verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. In zoverre de verzoekende partijen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.9. In zoverre de verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT